

[H. C. Hansen.]

sluttet tidligere. Den højtærede statsminister bebudede i sin tale ved rigsdagens åbning, at det var regeringens hensigt at begrænse lovgivningsarbejdet til det strengt nødvendige og til det, som forholdenes udvikling gjorde absolut påkrævet. Det har også på mange måder været en tynd omgang, vi har måttet igennem, en periode, hvor der ikke på noget som helst væsentligt område er taget et initiativ fra regeringens side eller er sat noget nyt i gang, og der ligger allerede nu, skvulpende som vraggods, en del tanker fra den højtærede statsministers åbningstale, tanker, der aldrig kom længere end til papiret eller til det talte ord ved den givne lejlighed.

Der var store regeringsforventninger til den betænkning om pristalsproblemerne, som det nedsatte sagkyndige udvalg skulle komme med, og som skulle give et, som det hed, saglig godt grundlag for et særligt regeringsinitiativ. Hvad er der kommet ud heraf? Intet andet end en klar underkendelse af regeringens hensigter fra de sagkyndige, som den selv havde udpeget.

Det var den samme tale, der fremhævede, at regeringen ønskede så stærkt som muligt at støtte erhvervene i deres eksportbestræbelser og fortalte, at der ville blive optaget kontakt mellem regeringen og erhvervene for at drøfte, hvilke foranstaltninger der ville være mest formålstjenlige i denne henseende.

Hvad er der sket på dette punkt? Har rigsdagen fået nogen som helst antydning af et initiativ eller et resultat? Er det blevet til andet end ord? Er der på noget tidspunkt overfor os givet så meget som en antydning af, hvad det er regeringen her har, som det vistnok hedder, „sat i gang“ eller tænkt på, hvis man tør anvende sådanne udtryk. Vi ved kun, at man ikke har kunnet bekæmpe den arbejdsledighed, som stadig er større end på samme tidspunkt forrige år, og at vi sandsynligvis må regne med betydelige problemer på dette felt også fremefter, ja, vi ved måske yderligere, at talen om overflytning af arbejdskraft har mistet enhver betydning i en situation med ledighed indenfor alle områder.

Det hed så smukt i den højtærede statsministers åbningstale, at regeringen ville

fortsætte bestræbelserne for at forsyne befolkningen med boliger. Er her udfoldet noget selvstændigt initiativ? Har vi fået forøget antallet af boliger i rimelig udstrækning, er vi rykket bolignøden et skridt nærmere ind på livet, eller er ikke forholdet det, at vi støt og solidt sækker agterud på dette felt?

Ifølge åbningstalen ville regeringen for at opmuntre og fremme den private opsparing stille forslag om skattelettelser for opsparing. Hvor mange troede på, at det lod sig realisere på forstandig vis? Har regeringen taget initiativ overfor rigsdagen, eller er noget forslag i denne henseende gennemført? Også her er der tale om vraggods, og den højtærede handelsministers voldsomt opsatte meldinger eller måske bedre sagt regeringens voldsomt opsatte meldinger i forlydendeform om den hastigt forestående afskaffelse af kafferationer har også vist sig at være mere duft end bønner. Ministeren lancerede øjensynlig sin hensigt, før han havde fast hold i realiteterne, og resultatet heraf var skuffelse hos mange, der troede også på disse løfter.

Det er baggrunden, og der er anledning til at trække disse punkter frem. Vi har nu her i den seneste tid ført en række forhandlinger om priser og prisbindinger, en række forhandlinger, der i lyset af sidste forårs, aprils og majs forhandlinger om inflation og om valutavanskeligheder får en ganske egen karakter. Det lykkedes regeringen — og jeg ved, der er dem, der vil sige, det er beundringsværdigt præsteret — snart med eet flertal og snart med et andet at føre en linie igennem, jeg ville hellere sige føre forskelligartede forslag igennem, sådan som vi nu kender dem. Dette har skabt glæde adskillige steder.

Den stolte enighed mellem regeringspartierne er nu hurtigt overset. At venstrebladene er glade, kan enhver forstå — jeg kan i hvert fald udmærket forstå det —, og at den højtærede landbrugsminister mener, at forliget om prisbindingernes ophævelse er tåleligt, kan jeg begribe, men jeg tror nu nok, at glæden er lidt mindre i husets høje fløj, der hvor den konserverfamilie er indkvarteret. De siger ikke meget — højlydt — for husfredens skyld, men noget slipper der ud, det ser man navnlig, hvis man har læst et blad